

CHRIS CARTER

DE LAATSTE
LEZER

Vertaling Erik de Vries

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Chris Carter

Oorspronkelijke titel: *Written in Blood*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Erik de Vries

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Lyn Randle / Trevillion Images

Foto auteur: © Neil Spence Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2156 0

ISBN 978 94 027 7838 0 (e-book)

NUR 330

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd, Londen.

The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Los Angeles, Californië, zaterdag 5 december

Het was nog drie weken tot eerste kerstdag. Voor Angela Wood markeerde die zaterdag officieel het begin van wat zij het ‘hoogseizoen’ noemde. Winkelcentra, hoofdstraten, zelfs piepkleine buurtwinkeltjes zouden al bedekt zijn met nepsneeuw, knipperende verlichting en bontgekleurde versieringen, en allemaal afgeladen zijn met mensen die stonden te popelen om geld uit te geven, op zoek naar het perfecte cadeau. Het was de enige tijd van het jaar waarin de meeste mensen wat de staat van hun financiën betrof schouderophalend een oogje dichtknepen en zichzelf voorhiel- den: ach, wat maakt het ook uit, het is Kerstmis, waardoor ze diep in de buidel tastten en meer, soms verdomd veel meer, uitgaven dan hun bankrekening eigenlijk toeliet.

Voor Angela betekende het hoogseizoen blije mensen met goedgevulde portemonnees in hun zakken en handtassen, want naarmate Kerstmis dichterbij kwam, maakte contant geld een kortstondige comeback. Tegenwoordig hadden de meeste inwoners van Los Angeles doorgaans geen contant geld bij zich, zelfs geen kleingeld; alles ging contactloos, van het kopen van een enkel pakje kauwgom bij de buurtwinkel tot het uitgeven van een absoluut fortuin op Rodeo Drive. Geen cash, geen rommel, geen gedoe. Het tijdperk van elektronisch winkelen was definitief aangebroken. Niet dat dat de meeste verkopers of winkeleigenaars ook maar iets kon schelen. Maar Angela was geen verkoper. Ze was ook geen ondernemer. Wat ze wel was, was een zeer kundige zakkenroller die in die hoedanigheid niet bepaald profijt had van het contactloze tijdperk. Natuurlijk maakte ze gebruik van de creditcards en smartphones die ze in handen kreeg, maar in haar wereld was cash koning, en dat was precies waarom ze altijd vrolijk werd van het hoogseizoen.

Dit jaar besloot Angela haar hoogseizoen af te trappen met een bezoek aan een gezellige winkelstraat in Tujunga Village.

Tujunga Avenue, vlak bij Ventura Boulevard in Studio City, lag ingeklemd tussen de wijken Colfax Meadows en Woodbridge Park. 'The Village' was een trendy winkelstraat met een zeer gemêleerde en charmante variëteit aan winkels, boetieks, restaurants, bars en cafés. Het was niet verrassend dat The Village het hele jaar door een aanzienlijke hoeveelheid winkelpubliek aantrok, vooral in het weekend. Tijdens het hoogseizoen zou dat aantal exponentieel toenemen en zou de straat overspoeld worden door een zee van gelukkige mensen met uitpuilende portemonnees.

Angela werkte bij voorkeur zoveel mogelijk 's avonds, nog een reden waarom ze zo dol was op de feestdagen. Om het grote aantal klanten van dienst te kunnen zijn bleven de meeste winkels in de decembermaand langer open. Met die wetenschap in het achterhoofd kwam Angela, net toen de zon achter de horizon begon te zakken, aan in Tujunga Village, en toen ze The Village vanaf de Woodbridge-kant naderde, zag ze tot haar blijdschap dat er op het oog twee keer zoveel shoppers over straat liepen dan een jaar geleden.

'O, wat ben ik toch dol op de kerstperiode,' zei Angela tegen zichzelf, terwijl ze haar knokkels tegen haar handpalmen liet kraken voordat ze een paar zeer dunne rode leren handschoenen aantrok.

Terwijl de zon op het punt stond de Stad der Engelen definitief een goede nacht te wensen, was de temperatuur op straat gedaald tot acht graden Celsius; niet slecht voor een winteravond in de plaats waar Angela oorspronkelijk vandaan kwam, maar in een stad waar hitte en zon als ereburgers werden beschouwd, was acht graden meer dan genoeg om iedere trotse Angeleno in zijn kledingkast te laten zoeken naar de dikste en warmste jas die hij kon vinden. Voor iemand als Angela waren dikke winterjassen een zegen, omdat de meeste mensen de buitenzakken gebruikten. Zulke jassen boden een dikere isolatielaag tussen het lichaam van de persoon en die buitenste zakken, wat betekende dat je niet eens een bekwame zakkenroller hoefde te zijn om iemand zijn bezittingen af te nemen. In een drukke omgeving, waarin je zonder argwaan te wekken op straat of in een winkel tegen iemand op kon botsen, werd het zakkenrollen alleen maar makkelijker. Voor een uiterst bekwame expert als Angela stond een overvol Tujunga Village waar tachtig procent van de mensen een dikke jas aanhad gelijk aan gratis winkelen.

‘Aan de slag,’ zei Angela terwijl ze zich tussen de menigte voegde en met haar haviksogen naar een prooi zocht.

Nog voordat ze halverwege de straat was, had Angela al drie portemonnees gescoord. Het hadden er gemakkelijk meer kunnen zijn, veel meer, maar tijdens het hoogseizoen had Angela geen enkele reden om ‘blind te stelen’, een portemonnee te jatten zonder zich een goede voorstelling van de inhoud te maken.

Haar aanpak was eenvoudig en ongecompliceerd: observeer hoe een klant hetzij in een winkel, hetzij op straat iets afrekent. Het voordeel van die simplistische aanpak was tweeledig. Eén: Angela kon eenvoudig vaststellen wie er al dan niet contant geld op zak had. Twee: ze kon zien waar het doelwit zijn of haar portemonnee had opgeborgen; jaszak, colbertzak, handtas, enzovoort. Zodra dat duidelijk was, hoefde Angela alleen nog maar het doelwit te volgen en het juiste moment af te wachten om toe te slaan, en ze haastte zich nooit. Deze keer duurde het slechts vijftien minuten voordat ze de ‘controletijd’ bereikte, zoals Angela dat noemde.

Angela liet zich nooit leiden door hebzucht. Niet meer. De enige keer dat ze dat wel had gedaan, had het haar ondergang ingeluid, ten koste van een kort verblijf in de gevangenis, een plek waarvan ze had gezworen er nooit meer terug te zullen komen. Sindsdien stal ze maximaal drie portemonnees achter elkaar, waarvan ze vervolgens de inhoud controleerde. Als er genoeg contanten dan wel creditcards in zaten, hield ze het voor die dag voor gezien. Zo niet, dan ontdeed ze zich van de portemonnees voordat ze terug de straat op ging voor een tweede ronde.

Na het stelen van haar derde portemonnee had Angela een veilige plek nodig om de inhoud van haar buit te controleren. Net achter het historische en altijd drukke restaurant Vitello’s, precies in het midden van Tujunga Village, lag The Rendition Room, een cocktailbar in de stijl van de speakeasy’s uit de jaren dertig, met een toilet dat perfect was voor Angela’s doeleinden.

Angela was er al een paar keer eerder geweest, maar ze had het er nog nooit zo druk gezien. Ze moest in het damestoilet meer dan vijf minuten in de rij staan voordat een van de hokjes vrijkwam. Toen ze daar eindelijk de inhoud van de portemonnees kon controleren, kon ze haar geluk niet op.

Zeshonderdzevenentachtig dollar in minder dan een kwartiertje, dacht ze bij zichzelf, terwijl ze het grootste deel van het geld in haar beha verborg. Niet slecht voor een eerste dag.

Heel even overwoog ze weer The Village in te gaan voor een tweede ronde. Er is daar nog zoveel meer te halen, probeerde rockeloze Angela in haar oor te fluisteren. Je kunt in één avond een bedrag binnenhalen waar je normaal gesproken een maand over doet.

Maar verstandige Angela was er ook, en in een oogwenk liet ze dat idee varen.

We zijn klaar voor vandaag, Angela. Je weet wel beter. Waarom ga je het niet vieren met een drankje in plaats van iets doms te doen? Je bent tenslotte in een cocktailbar.

Angela wist inderdaad wel beter. Sinds ze in de gevangenis had gezeten, twijfelde ze nooit meer aan haar gezond verstand.

Omdat het erop zat voor die avond, zette Angela voordat ze het hokje verliet eerst de zwarte pruik af die ze had gedragen, deed daarna haar donkere contactlenzen uit en borg die op.

Aan de drukke bar duurde het een paar minuten voordat ze eindelijk bediend werd. Nadat ze de lijst met cocktails had doorgenomen, besloot Angela voor een klassieker te gaan: de sidecar. Wat de tafels betreft had ze vrij snel geluk. Net toen ze zich met haar drankje losmaakte van de bar, kwam er op slechts een paar meter afstand een klein, rond statafeltje vrij. Angela liep er snel naartoe.

Nippend aan haar cocktail keek ze de menigte rond. Niet omdat ze haar beslissing om het die avond voor gezien te houden heroverwoog. Voor Angela was het scannen van de mensen om haar heen, waar ze ook was, een tweede natuur geworden, een reflex, een automatisme. Het was iets wat ze onbewust deed. Binnen twintig seconden had ze drie van de gemakkelijkste doelwitten uitgekozen die ze ooit had gezien.

Vier tafels rechts van haar: twee mannen van in de veertig. Allebei duidelijk aangeschoten. De man met de bril had zijn portemonnee in de zak van zijn colbert gestoken en het opgevouwen colbert op de lege kruk rechts van hem gelegd, met de zak met daarin de portemonnee naar boven gericht.

Drie tafels recht voor haar: twee vrouwen van begin twintig die aan margarita's nipten. De handtas van de vrouw die met haar rug naar Angela toe zat hing opengeritst aan de rugleuning van haar stoel.

De volgende tafel rechts van haar: een lange man die volledig opging in zijn mobiele telefoon. Op een paar centimeter van zijn voeten stond een

zeer elegante leren tas op de grond. Angela kon niet zien wat erin zat, maar ze durfde er wel iets onder te verwedden dat het waardevol zou zijn.

Mensen hebben echt geen flauw benul, dacht ze terwijl ze haar hoofd heel licht schudde. Alsof ze het nooit leren.

Terwijl Angela's aandacht van de tas op de grond terugging naar de man met zijn telefoon, zag ze een oudere heer van ogenschijnlijk midden zestig op hem afkomen. Angela ving hun gesprek op.

'Pardon,' zei de oudere heer. Hij had een whiskytumbler in zijn hand. 'Vindt u het erg als ik mijn glas even op uw tafeltje neerzet? Het is behoorlijk druk vanavond.'

De lange man bleef naar zijn telefoon kijken. 'Liever niet.'

Toen ze het antwoord van de man hoorde, trok Angela van verbazing haar wenkbrauwen op, alsof ze het niet goed had verstaan.

De oudere heer leek ook duidelijk uit het veld geslagen.

'Ik gebruik alleen een klein hoekje van de tafel,' probeerde de oudere heer opnieuw. 'Gewoon om mijn glas neer te zetten. Ik zal u niet storen.'

'Nou, je stoort me nu al,' zei de lange man terug, terwijl hij eindelijk oogcontact maakte met de oudere heer. 'Zet je glas maar ergens anders neer, ouwe. Deze tafel is bezet.'

Angela keek de lange man met van ongeloof opengesperde ogen aan. Wat een klootzak, dacht ze.

De verbouwereerde oude man bleef stokstijf staan en wist zich even geen houding te geven.

'Ik zei opflikkeren, ouwe,' zei de lange man ferm.

Geschokt draaide de oude man zich om en liep weg.

Angela stond op het punt haar tafel aan de oudere man af te staan toen roekeloze Angela haar iets toefluisterde.

Die vent met die telefoon is een absolute klootzak, Angie. Je zou hem een lesje kunnen leren.

Angela's ogen gingen terug naar de leren tas op de grond.

De lange man richtte zich weer op zijn mobiele telefoon.

Angela dronk haar cocktail op en liep om haar tafel heen naar de andere kant. Ze stond nu vlak achter de lange man. Om niet op te vallen pakte ze haar mobiele telefoon en bracht die naar haar oor. Terwijl ze zogenaamd een gesprek voerde, bewoog ze haar rechterschoonnet net genoeg naar voren zodat ze met de punt ervan de schouderriem van de leren tas op de vloer kon raken.

De man was fanatiek op zijn telefoon aan het typen.

Terwijl Angela zogenaamd aan de telefoon zat, draaide ze haar lichaam van de man af en zette twee stappen vooruit. Ze strekte haar nek en keek om zich heen, alsof ze iemand in de cocktailbar zocht. Terwijl ze dat deed, sleepte ze met haar rechterschoet heimelijk de leren tas van de man mee.

De man was veel te druk bezig met zijn telefoon om te merken dat zijn tas een halve meter bij hem vandaan schoof, maar als hij het had gemerkt, had Angela gemakkelijk het excuus kunnen verzinnen dat haar voet in de drukte per ongeluk achter de schouderriem was blijven hangen en dat er geen opzet in het spel was.

Angela zette nog een stap; weer werd de tas verder weggesleept, en toen glimlachte Vrouwe Fortuna haar toe. Een paar tafels tegenover haar liet iemand een dienblad met glazen vallen. Het luide gerinkel van kapotvallende glazen en flessen trok de aandacht van alle aanwezigen, inclusief die van de lange man. Tegen de tijd dat hij enkele seconden later zijn aandacht weer op zijn telefoon richtte, was Angela al met de leren tas van de man verborgen onder haar jas op weg naar de uitgang van The Rendition Room. Vijf minuten later zat ze in bus 237 op weg naar huis.

Angela brandde van nieuwsgierigheid om een blik in de tas te werpen, maar hoewel ze een zitplaats achter in de bus had bemachtigd, weerstond ze de aandrang. Ze wilde niet dat andere nieuwsgierige ogen de inhoud zouden kunnen zien.

De reis vanuit Tujung Village naar haar huis, een klein appartement met één slaapkamer aan de zuidkant van Colfax Avenue, duurde ruim drie kwartier. Zodra ze de deur achter zich had dichtgedaan, schopte ze haar schoenen uit, ging in kleermakerszit op haar bed zitten, zette de leren tas voor zich neer en ritste hem eindelijk open.

Teleurstelling.

Misschien kwam het door de grootte en vorm van de tas, of misschien doordat hij zo zwaar was, maar Angela was er bijna zeker van geweest dat er iets als een laptop of een tablet in zou zitten. Dat was niet het geval. Het enige voorwerp in de tas was een zwart, in leer gebonden boek in A4-formaat, dat verrassend zwaar was.

‘Wauw, dus in plaats van een laptop heb ik een notitieboek gescoord? Geweldig.’

Angela lachte om zoveel pech, blij dat ze die leren tas alleen had meegenomen om die klootzak uit de bar een lesje te leren.

‘Wat een onbeschofte hufter,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Ik hoop dat dit boek belangrijk voor je is.’

Instinctief sloeg ze het boek open en bladerde het achteloos door. Het eerste wat haar opviel was dat de pagina’s helemaal waren volgekrabbeld met een net, compact handschrift. Niet alle pagina’s waren beschreven. Een paar waren gevuld met grove tekeningen en schetsen, waar Angela weinig aandacht aan besteedde. Op sommige zaten polaroidfoto’s vastgeniet. Toen haar ogen de eerste foto zagen die ze tegenkwam, sloeg haar hart een slag over.

Ze bladerde door naar een volgende pagina... nog een polaroidfoto. Dit keer stopte haar hart praktisch met kloppen. Met trillende handen tilde ze de foto op om te zien of er iets op de achterkant stond, of op het papier onder de foto. Er stond niets.

‘What the fuck?’ Die woorden sijpelden over Angela’s lippen en in een reflex gingen haar ogen naar de woorden op de pagina, direct onder de foto. Een paar regels was alles wat ze aankon voordat haar hele lichaam begon te trillen.

‘O god! What the fuck heb je gedaan, Angie? What the fuck heb je gedaan?’

Maandag 7 december

Het kantoor van de eenheid die zich binnen de LAPD boog over extreem gewelddadige misdrijven was gesitueerd in het beroemde hoofdbureau van de politie in het centrum van Los Angeles, helemaal aan het uiteinde van de verdieping van de divisie Roofovervallen en Moord. Rechercheur Robert Hunter, die aan het hoofd stond van deze speciale eenheid, was net terug van zijn lunchpauze toen de telefoon op zijn bureau ging.

Hij nam op na de tweede keer overgaan. 'Hunter, afdeling Bijzondere Moordzaken.'

'Robert, met Susan,' kondigde de beller aan. 'Heb je even?'

Dokter Susan Slater was een van de beste technisch rechercheurs van Californië. Ze had bij een aantal zaken nauw samengewerkt met de speciale eenheid binnen de afdeling Bijzondere Moordzaken.

'Natuurlijk, doc,' antwoordde Hunter. 'Is er iets loos?'

'Dat weet ik niet zeker,' zei dokter Slater na een korte pauze. 'Maar het zou kunnen.'

Geïntrigeerd ging Hunter op zijn stoel verzitten. 'Oké, ik luister.' Zijn blik gleed naar de agenda op zijn bureau en instinctief bladerde hij een paar pagina's terug, gewoon om honderd procent zeker te zijn dat zijn eenheid niet nog wachtte op uitslagen van de technische recherche.

Hij had gelijk.

'Het is een beetje een vreemd verhaal,' begon dokter Slater. 'Toen ik vanochtend mijn huis verliet om naar het lab te gaan, keek ik zoals elke ochtend even in mijn brievenbus. Naast de gebruikelijke reclamefolders vond ik een grote envelop. Op de voorkant van de envelop stond mijn naam in grote letters, maar verder niks.'

‘Wat bedoel je?’ vroeg Hunter.

‘Er stond geen huisadres op, Robert,’ legde de dokter uit. ‘Alleen mijn naam. Er zat geen postzegel op, geen stempel van de Amerikaanse postkantoren, en ook geen retouradres.’

‘Wat betekent dat iemand hem persoonlijk bij je in de bus heeft gedaan.’

‘Precies,’ beaamde dokter Slater.

‘Heb je hem al opengemaakt?’

‘Ja, uiteraard nadat ik alle noodzakelijke voorzorgsmaatregelen had getroffen. Er zat een boek in.’

‘Eh... oké?’ Hunter keek vragend naar de telefoon.

‘Nou ja, om preciezer te zijn... het is eigenlijk een soort notitieboek.’

‘Wat voor soort notitieboek?’

Er volgde opnieuw een korte pauze. ‘Een notitieboek waarvan ik denk dat jij en Carlos er even naar zouden moeten kijken.’

Hunters vaste partner bij de speciale eenheid was rechercheur Carlos Garcia. Ze deelden een kantoorruimte – een claustrofobische betonnen doos van tweeëntwintig vierkante meter met één raam, twee bureaus en verder niet veel – die volledig afgescheiden was van de rest van de verdieping van de divisie Rofovervallen en Moord, wat er in elk geval voor zorgde dat spiedende blikken en het niet-aflatende gegons van stemmen buiten de deur bleven.

Terwijl Hunter met dokter Slater aan de telefoon was, zat Garcia aan zijn bureau wat digitale administratie door te nemen.

‘Zin in een ritje naar het lab van de technische recherche?’ vroeg Hunter zodra hij het gesprek had beëindigd en al naar zijn jas greep.

Het lab van de technische recherche, onderdeel van de afdeling Forensische Opsporing van de LAPD, bestond uit acht gespecialiseerde laboratoriumunits die ondersteunende diensten leverden aan onderzoeken die werden uitgevoerd door de verschillende afdelingen van de LAPD. De meeste van die labs waren gevestigd in het Hertzberg-Davis Forensic Science Center, gelegen op de campus van California State University in Alhambra, in de westelijke San Gabriel Valley van Los Angeles.

‘Het lab?’ vroeg Garcia, terwijl hij zijn partner met samengeknepen ogen aankeek. ‘Wachten we nog op een uitslag?’

‘Nee,’ antwoordde Hunter, waarna hij kort het gesprek samenvatte dat hij zojuist met dokter Slater had gevoerd.

‘Een notitieboek?’

‘Dat zei ze,’ beaamde Hunter.

‘Verder niks?’ Garcia stond op en pakte ook zijn jas.

‘Alleen dat we moesten komen kijken.’

‘Ja, natuurlijk ga ik mee,’ zei Garcia. ‘Ik ben altijd in voor een beetje spanning.’

In het drukke maandagmiddagverkeer kostte het Hunter en Garcia ongeveer achtentwintig minuten om de pakweg tien kilometer tussen het hoofdbureau aan West 1st Street en California State University in Alhambra te overbruggen. Nadat ze hadden geparkeerd op het terrein dat was gereserveerd voor wetshandhavers, begaven de twee rechercheurs zich naar het Hertzberg-Davis Forensic Science Center, een indrukwekkend gebouw van vijf verdiepingen in de zuidwestelijke hoek van de universiteitscampus. Zodra ze de receptie waren gepasseerd, namen Hunter en Garcia de trap naar de eerste verdieping, waar het laboratorium van de afdeling Sporenonderzoek was gevestigd en waar dokter Slater Hunter had gevraagd haar te ontmoeten.

‘Heb je zin in het bal morgen?’ vroeg Garcia, terwijl ze de eerste trap op liepen.

‘Je bedoelt het kerstbal van de LAPD?’ antwoordde Hunter, met een geëent uitdrukking die weinig enthousiasme verraadde. ‘Jij wel?’

‘Ja.’ Garcia leek daarentegen oprecht opgetogen. ‘Mijn zombiëkerstmanoutfit ligt al klaar.’

‘Zombiëkerstman?’ Hunter perste zijn lippen samen tot een dunne streep. ‘Serieus?’

‘Zeker weten! Die feesten zijn zo saai. Je moet het zelf een beetje leuk maken.’

‘En dat doe je volgens jou met een zombiëkerstmanoutfit?’ vroeg Hunter.

‘Je bent gewoon jaloers omdat jij geen kostuum mag dragen,’ kaatste Garcia terug. ‘Jij en hoofdinspecteur Blake zitten toch aan de tafel van de burgemeester?’

Hunter knikte terwijl hij met zijn ogen rolde. ‘Dat wordt me een dulle boel.’

Garcia grinnikte. ‘Ja, dat geloof ik graag.’

De afdeling Sporenonderzoek was een van de acht afdelingen van het lab van de afdeling Forensische Opsporing. De voornaamste functie was, zoals de naam al deed vermoeden, het uitvoeren van analyses op sporenmateriaal dat als gevolg van fysiek contact tussen verdachte en slachtoffer tijdens een gewelddadig misdrijf zou kunnen zijn achtergebleven. Daarnaast analyseerde de afdeling ook alle sporen van materialen, organisch of niet, die mogelijk op een plaats delict waren aangetroffen.

Bij de dubbele deuren van het lab, die te allen tijde vergrendeld waren, drukte Hunter op de zoemer en wachtte. Enkele seconden later werden de deuren met een gedempt sissend geluid ontgrendeld.

In het lab, dat minstens even groot was als de volledige verdieping van de divisie Rofovervallen en Moord, was het een paar graden kouder dan comfortabel, maar nog altijd relatief warm vergeleken met de temperatuur op straat. Diverse technisch rechercheurs, allemaal gehuld in lange witte labjassen, waren op verschillende werkplekken druk bezig. Op de achtergrond weerklonk heel zacht rustgevende klassieke muziek.

‘Hierheen, jongens.’

Beide rechercheurs hoorden dokter Slater roepen terwijl de deuren langzaam achter hen dichtschoven.

De dokter zat niet ver van Hunter en Garcia voor een omgekeerde microscoop.

Dokter Susan Slater was één meter zeventig lang en had een slank, tanig lichaam, hoge jukbeenderen en een verfijnde neus. Haar lange blonde haar was samengebonden in een rommelige knot boven op haar hoofd. Haar make-up was subtiel en benadrukte haar lichtblauwe ogen.

‘Fijn dat jullie zo snel konden komen,’ zei ze terwijl ze beide rechercheurs begroette met een simpele hoofdknik.

‘Nou, je hebt ons wel nieuwsgierig gemaakt met dat mysterieuze telefoontje,’ zei Garcia met een glimlach. ‘Wat heb je?’

‘Precies wat ik Robert aan de telefoon heb verteld,’ antwoordde dokter Slater. Haar stem was zacht en opgewekt, maar ook doordrenkt van kennis en ervaring. ‘Iemand heeft in het weekend een pakket in mijn brievenbus gedaan, waarschijnlijk gisteravond laat of vanochtend heel vroeg. Alleen al de envelop trok mijn aandacht.’

‘Hoezo?’ vroeg Garcia. ‘Wat was ermee aan de hand?’

‘Om te beginnen stond er geen adres op en ontbrak er een postzegel.

Alleen mijn naam stond erop. Geen retouradres.' Ze wees naar een grote, doorzichtige bewijszak die op het werkblad naast de omgekeerde microscoop lag. In de zak zat een bruine envelop. Op de voorkant stond in grote, zwarte, met de hand geschreven hoofdletters haar naam, Susan Slater.

'Mag ik?' vroeg Hunter, terwijl hij naar de bewijszak wees.

'Ga je gang.'

Hunter pakte de zak op, zodat hij en Garcia de envelop erin konden bestuderen.

'Ik neem aan dat je hem al op vingerafdrukken hebt gecontroleerd?' vroeg Garcia.

Dokter Slater knikte. 'Geen andere dan de mijne.'

'Het handschrift?' vroeg Hunter.

'Allemaal hoofdletters en niets bijzonders. Aangebracht met een goedkope viltstift met een dunne punt. Het heeft geen zin om te proberen het specifieke merk inkt vast te stellen, aangezien het resultaat vrijwel zeker zou leiden naar een stift die je in elke grote supermarkt kunt kopen.'

Hunter knikte terwijl hij de bewijszak neerlegde. 'En je zei iets over een notitieboek?'

'Ja,' zei dokter Slater, terwijl ze naar de achterkant van het lab wees. 'En daar wordt het verhaal pas echt interessant. Kom, ik zal het jullie laten zien.'

Hunter en Garcia volgden haar langs een groep technisch rechercheurs, die zo verdiept waren in hun werk dat ze hun twee collega's niet eens opmerkten. Toen ze een van de twee afzonderlijke ruimtes aan het uiteinde van het lab bereikten, wachtten ze terwijl dokter Slater op een metalen toetsenbord in de deurklink een achtcijferige code intoetste.

De ruimte was ongeveer acht meter lang en zes meter breed. Binnen stonden op drie afzonderlijke werkbladen vijf computerschermen en zes verschillende microscopen: twee laserscanners, twee stereomicroscopen, één omgekeerde microscoop en één confocale laserscanmicroscoop. In de nieuwe ruimte was het nog eens een graad of twee kouder ten opzichte van de rest van het lab. Dokter Slater ging Hunter en Garcia voor naar een leeg werkblad links van de deur.

'Toen ik vanochtend de envelop in mijn brievenbus zag, scheelde het maar een haartje of ik had hem ter plekke opengemaakt.' Ze hield haar duim en wijsvinger iets uit elkaar. 'Ik kon me niet herinneren dat ik iets via internet had besteld, maar het is me vaker overkomen dat ik iets bestel en het

daarna volledig vergeet, vooral als het langer dan drie dagen duurt voordat het aankomt. Bovendien stuurt het lab van de afdeling Forensische Opsporing of andere forensische laboratoria in het land me soms ongevraagd monsters, materiaal, wat dan ook, simpelweg omdat...' Ze haalde haar schouders op. 'Ze doen dat soort dingen nou eenmaal. Hoe dan ook, ik stond op het punt de envelop open te scheuren toen mijn brein besloot wakker te worden. Niemand van het lab, of van welk ander forensisch lab dan ook, zou onaangekondigd een pakket bij mij bezorgen. Of het zou iets zeer dringends moeten zijn, maar dan zouden ze aanbellen en het me persoonlijk overhandigen, in plaats van het in mijn brievenbus achter te laten. Met die gedachte in het achterhoofd heb ik het pakket direct hierheen gebracht en vanmorgen is het door drie verschillende scanners gegaan: een gewone röntgenscan, waaruit bleek dat er een notitieboek in zat; de explosieëndetectie, die negatief was; en een detectie van giftige of gevaarlijke stoffen, die ook negatief was. Dus nadat ik me een complete idioot had gevoeld omdat ik wegens overdreven paranoia overheidsgeld had verspild, heb ik het pakket uiteindelijk opengemaakt.' Ze wees naar een tweede bewijszak op het werkblad direct achter haar. Daarin bevond zich een in leer gebonden notitieboek. 'En dat daar is wat ik aantrof. Vergeet niet handschoenen aan te trekken voordat je de bewijszak opent.'

Hunter en Garcia haalden ieder een paar blauwe rubberen handschoenen uit een dispenser aan de muur en trokken ze aan.

Zelfs toen het notitieboek nog in de bewijszak zat, was het eerste wat beide rechercheurs opviel dat het zwarte leren omslag dikker was dan je van een notitieboek zou verwachten. Er stond geen afbeelding op de voorkant, geen inscriptie, geen gravure, op zowel de voor- als de achterkant stond geen enkele markering.

Het tweede wat hun opviel was dat het notitieboek relatief zwaar was, ook al leek het slechts ongeveer honderdtwintig pagina's te tellen, misschien iets meer. Van opzij bekeken was duidelijk dat de pagina's niet netjes tussen de twee omslagen vielen. De meeste waren vervormd, wat erop wees dat de pagina's óf nat waren geweest, óf dat er iets aan was bevestigd, of beide.

Hunter en Garcia verplaatsten zich rond het werkstation voordat Hunter het notitieboek uit de doorzichtige plastic zak haalde. Vervolgens legde hij het op het werkblad en sloeg het op de eerste pagina open.

In tegenstelling tot wat je zou verwachten van een persoonlijk dagboek

of een notitieboek was de eerste pagina er niet een met gegevens van de eigenaar. Op de binnenkant van het omslag stond ook niets. Geen naam, geen adres, geen mobiel nummer, geen e-mail... niets.

Hunter en Garcia bekeken snel de eerste pagina.

De eerste aantekening week ook af van die in een regulier dagboek, in die zin dat er geen datum of andere tijdsaanduiding bovenaan of elders bij stond. Er waren ook geen alinea's en geen witregels, slechts woorden en regels die waren samengebald tot een schijnbaar eindeloze kluwen tekst, waarin de schrijver tenminste leestekens had gebruikt, wat in elk geval hielp zijn gedachten te ordenen en de tekst minder verwarrend te maken.

Het handschrift in het met zwarte inkt volgeschreven boek was schuin en relatief netjes. Fouten waren gecorrigeerd met één enkele doorhaling van het verkeerde woord of de verkeerde zin; geen correctievloeistof, geen gum, geen gekras... geen geknoei. De pagina's waren niet vergeeld, ook niet aan de randen, een duidelijke indicatie dat het dagboek niet erg oud kon zijn. Hoewel de pagina's ongelinieerd waren, was Hunter onder de indruk van het gelijkmatige handschrift van de schrijver.

Toen Garcia op het punt stond het dagboek door te bladeren, legde Hunter een hand op zijn rechterarm en hield hem tegen. Zijn ogen waren naar de eerste regel op de pagina gegaan en hij was begonnen te lezen.

Haar naam was Elizabeth Gibbs, geboren op 22 oktober 1994. Niet dat ik ook maar iets geef om hun namen, wie ze waren, of enig ander detail uit hun leven. Na zoveel gezichten worden het niets meer dan betekenisloze gedaanten die verloren gaan in de duisternis. De een gaat over in de ander... die weer overgaat in een ander... enzovoort. De cyclus eindigt nooit. Mijn geheugen is niet meer zo goed. Ik vergeet dingen. Ik vergeet heel veel dingen, en het wordt alleen maar erger. Dat is een van de redenen waarom ik heb besloten dit dagboek bij te houden. De tweede reden is veiligheid. Ik had hier eigenlijk al eerder mee moeten beginnen, toen ik voor het eerst de stemmen hoorde, maar dat ligt achter me en het dagboek is er nu. Ik heb geprobeerd me feiten te herinneren... details van gebeurtenissen uit het verleden, maar mijn geheugen is niet meer zo goed en het zal ook niet beter worden, alleen slechter. Opnieuw waren de stemmen over het onderwerp zeer specifiek. Vrouwelijk. Minimale lengte: één meter zeventig. Haar: zwart, lang, steil. Ogen: donker. Gewicht: niet

zwaarder dan vijfenzeventig kilo. Etniciteit: wit. Het kostte me slechts een paar dagen om haar te vinden. Het was niet moeilijk. Na het volgen van het subject door de stad deed zich eindelijk een gelegenheid voor om haar te ontvoeren. Datum en tijd: 3 februari 2018, 19.30 uur. Locatie: parkeerterrein van Albertsons, Rosecrans Avenue, La Mirada. Foto: dezelfde nacht, enkele uren na de ontvoering.

Hunter sloeg de pagina om. De achterkant was onbeschreven. De schrijver had ervoor gekozen enkel de voorkant van elke dagboekpagina te gebruiken. De volgende pagina begon met een lege ruimte van ongeveer zeven à acht centimeter, ruwweg vijftien regels. Twee kleine gaatjes helemaal bovenaan de pagina wezen erop dat er iets aan vastgeniet had gezeten. Rechts, dicht bij de rand van de pagina, zat een veeg die op bloed leek. Hunters blik ging naar dokter Slater.

‘Zat daar een foto?’ vroeg hij.

‘Dat klopt,’ antwoordde ze, terwijl ze naar een ander werkblad liep om nog een bewijszak te pakken, die ze aan Hunter overhandigde.

In de zak zat een kleine polaroidfoto van tweeënzeestig millimeter lang en tweeënveertig millimeter breed. Er stond een vrouw op van halverwege de twintig. Haar lange, steile zwarte haar viel los over haar schouders. De blik in haar donkere ogen weerspiegelde de uitdrukking op haar gezicht: totale en absolute doodsangst. Door haar inmiddels opgedroogde tranen waren haar mascara en eyeliner grotendeels uitgelopen, waardoor er een kruispatroon van waterige zwarte lijnen helemaal tot aan haar kin was ontstaan. De lichtrode lipstick die ze die avond had gedragen was over haar lippen en haar gezicht uitgesmeerd. De kraag en schouders van de lichtblauwe blouse die ze droeg waren nat van het zweet. De foto was genomen tegen een achtergrond van betonblokken.

‘Ze zijn allemaal ingepakt,’ voegde dokter Slater eraan toe. ‘Klaar om te worden geanalyseerd.’

‘Ze?’ vroeg Garcia, terwijl zijn ogen van de foto naar de dokter gleden.

Ze knikte terwijl ze diep ademhaalde. ‘In totaal waren er zestien foto’s in dat dagboek geniet. Zestien verschillende “proefpersonen”.’

Hunter en Garcia hadden allebei de kleine stapel bewijszakken op het werkblad direct achter dokter Slater opgemerkt, maar waren ervan uitgegaan dat die bij verschillende zaken hoorden.

‘En deze veeg onderaan de pagina hier?’ vroeg Hunter. ‘Is dat bloed?’

‘Dat klopt,’ antwoordde dokter Slater. ‘Bij elke foto die ik uit dat notitieboek heb gehaald zat een soortgelijke bloedveeg. De meest voor de hand liggende conclusie is dat het bloed toebehoort aan het subject op de foto. Ik heb van die specifieke veeg waar jij naar kijkt een monster genomen, en dat is al voor onderzoek naar de DNA-afdeling gestuurd.’ Ze sloeg haar armen voor haar borst over elkaar. ‘Maar lees alsjeblieft even door. Het meest sailante volgt over een paar regels.’

Hunter legde de bewijszak naast het dagboek op het werkblad en richtte zijn aandacht weer op de tekst, die direct onder de lege ruimte doorliep. Op deze pagina stond een schets van een rechthoekige doos. Daaronder was het woord ‘hout’ geschreven. Alle afmetingen van de panelen van de doos, inclusief het deksel, stonden er duidelijk bij.

*In tegenstelling tot de vorige proefpersoon, bij wie het een rommeltje werd, verliepen de voorbereiding en uitvoering deze keer relatief voor-
spoedig. Geen bloed. Geen marteling. Geen vernedering. Geen vermin-
king. Ik hoorde de stemmen luid en duidelijk: je moet haar levend
begraven.*